

## Секція 1. ЕКОНОМІКА ПІДПРИЄМСТВА

### РЕГІОНАЛЬНА СТРУКТУРА РОЗПОДІЛУ САНАТОРНО-КУРОРТНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Ведмідь Н.І., КНТЕУ м. Київ, Україна

Враховуючи різний курортний та рекреаційний потенціал окремих регіонів та відповідно їх лікувальну спеціалізацію, необхідно виокремити вплив різних рекреаційних зон на формування структури розподілу санаторно-курортних підприємств України за регіонами (табл. 1.). Так, основна частка кількості санаторно-курортних підприємств знаходиться в АР Крим – близько 20%. У цьому регіоні розташовано  $\frac{1}{4}$  загальної кількості санаторіїв та половину всіх пансіонатів з лікуванням. Санаторії-профілакторії становлять лише близько 1% від загальної кількості підприємств даного типу. Частка кількості кримських баз та інших закладів відпочинку в загальній чисельності дещо зменшується протягом останніх 12 років, однак становить близько 18% всіх загальнодержавних підприємств даного напрямку діяльності.

Таблиця 1.

Структура розподілу кількості санаторно-курортних підприємств за регіонам України, 2010 – 2011 рр.

| Тип закладу та загальна кількість | Частка, %  | Адміністративні одиниці, області      |
|-----------------------------------|------------|---------------------------------------|
| Загалом                           | Більше 10% | АР Крим, Одеська, Донецька            |
|                                   | 5 – 10%    | Запорізька, Миколаївська              |
| у т.ч.:                           |            |                                       |
|                                   |            |                                       |
| - Санаторії                       | Більше 10% | АР Крим, Львівська                    |
|                                   | 5 – 10%    | Одеська                               |
| - Пансіонати з лікуванням         | Більше 10% | АР Крим, Львівська                    |
|                                   | 5 – 10%    | Івано-Франківська, Миколаївська       |
| - Санаторії-профілакторії         | Більше 10% | Дніпропетровська, Донецька, Луганська |
|                                   | 5 – 10%    | Запорізька                            |

Серед інших регіонів слід відзначити Донецьку область – 11,1% від загальної кількості підприємств, у т.ч. 18% всіх санаторіїв-профілакторіїв; Одеську – 14,3% від загальної кількості, у т.ч. санаторіїв – 7,1%; Херсонську – 7,7% від загальної кількості, у т.ч. 7,3% пансіонатів з лікуванням та Миколаївську – відповідно 6,9% та 5,5%. Загальна кількість санаторно-курортних підприємств у Львівській області становить всього 3,4% від загальної кількості підприємств, але вони формують другу за значущістю після АР Крим групу за лікувальним спрямуванням – львівські санаторії становлять понад 10% від загальної кількості в Україні, а пансіонати з лікуванням – майже 15%.

Загалом, якщо підприємства північного та західного регіонів більш орієнтовані на тривале перебування з лікуванням, то санаторно-курортні заклади східного регіону мають переважно профілактичний напрям. Санаторії-профілакторії східних областей України становлять понад 40% у загальноукраїнській кількості підприємств даного типу.

Стосовно кількості оздоровлених, то структура за регіонами зберігається (рис.1.). Майже третина всіх оздоровлених протягом усього досліджуваного періоду припадає на АР Крим, близько 10% – на Львівську та Одеську області.

Проведені попередні групування дозволили виявити певні закономірності відвідування санаторно-курортних закладів по адміністративним одиницям України, що дозволить в подальших дослідженнях здійснювати подальшу сегментацію даного ринку.

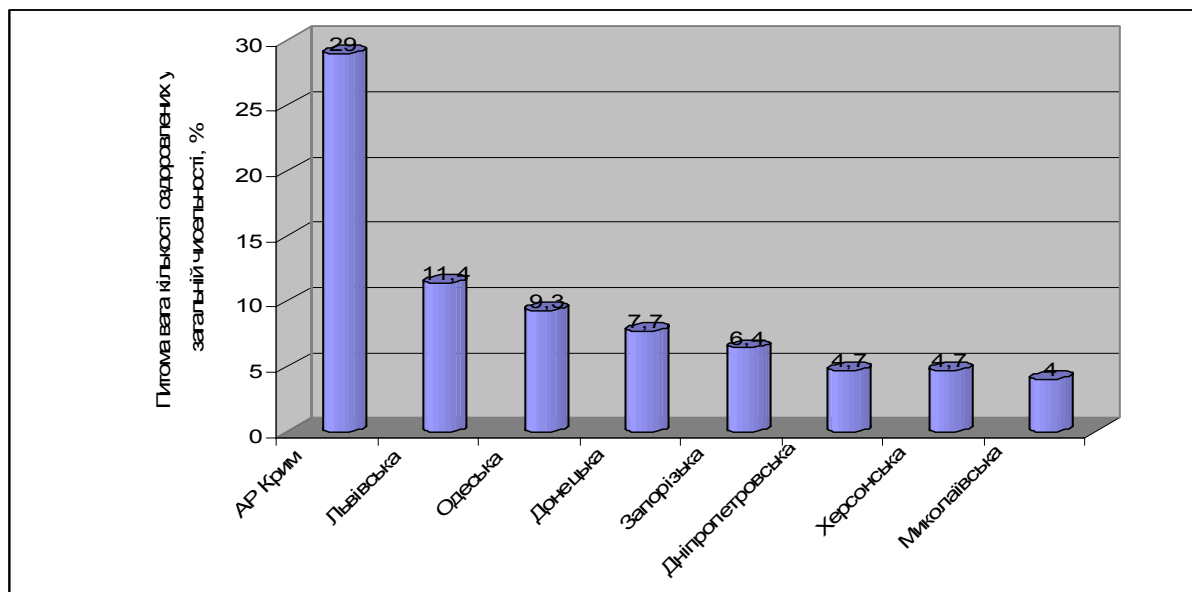


Рис. 1. Структура частки рекреантів за регіонами України, 2001 р.

Література: 1. Санаторно-курортне лікування, організований відпочинок та туризм в Україні // Статистичний бюлетень. – Державний комітет статистики України, 2011. – 99 с.

## ДОСЛІДЖЕННЯ ЯКОСТІ ТРУДОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ МЕТОДОМ МОНІТОРИНГУ

*Гончаренко О.О., КПЕК Луцького НТУ, м. Ковель, Україна*

Сучасний соціально-економічний розвиток вимагає низки певних методів дослідження якості трудового потенціалу з метою його збереження та розвитку. Аналіз наукової літератури показав відсутність визначеної, загальноприйнятої методології оцінювання трудового потенціалу підприємств. Одним з методів, за допомогою якого досліджують якісну складову трудового потенціалу може бути моніторинг.

Моніторинг - комплекс наукових, технічних, технологічних, організаційних та інших засобів, які забезпечують систематичний контроль (стеження) за станом та тенденціями розвитку природних та техногенних процесів. Методологічно моніторинг - це проведення ряду однотипних замірів, при цьому головна інформація полягає навіть не в самих значеннях результатів, а в їх зміні, динаміці від одного заміру до іншого.

Моніторинг являє собою складне й неоднозначне явище. Як науковий термін воно використовується в різних сферах з різними цілями, при цьому володіючи загальними характеристиками та властивостями. Основні сфери, які виявляють інтерес до моніторингу, як способу наукового дослідження - це екологія, біологія, соціологія, педагогіка, економіка, психологія, теорія управління тощо. Завдання практичного застосування моніторингу - інформаційне обслуговування управління в різних сферах діяльності. У загальному, поняття моніторингу можна визначити як постійне спостереження за будь яким процесом з метою виявлення його відповідності бажаному результату або первісним припущенням (спостереження, оцінка та прогноз).

Найбільший розвиток теорія і практика використання моніторингу отримали в екології та соціології. В екології поняття моніторингу визначається як безперервне стеження за станом навколишнього середовища з метою попередження небажаних відхилень за найважливішими параметрами.

Соціологічний моніторинг розглядається як системна сукупність регулярних досліджень, метою яких є науково-інформаційна допомога зацікавленим організаціям.